

Τὴν πλανωμένην κάλπην σου τιμῶ καὶ μεγάλων
καὶ ἐμπόρος στὸν πολυπόρωπον τὸ γόνατά μου κλίνω.
Ἄς εἰμι πορθμεῖς τετραπλόδης νῦν βγανής Θοδωράκης,
Κορδόνης τέσσερης φοράς καὶ γεωγός τετράρχης.

Καὶ μέσαν καὶ ἔξω τῆς Βουλῆς
τετράρχης νῦν μᾶς ὄμιλος
περὶ θεσμῶν, συντάγματος, καὶ βιομηχανίας,
καὶ ὅλον τὸ βῆμα νῦν βροντὴ
ὅταν βροντώδης θ' ἀπαντᾷ
ὅ τῆς Χαλκίδος Θοδωράκης πρὸς τὸν τῆς Γορτυνίας.

Φ.—
Καὶ ἐμπόρος τῶν Τούρκων καὶ τῶν Βουλγάρων
νῦν λές μὲν στόμφον γλωσσῶν τεσσάρων
πῶς δὲν σ' ἀρέσει κανένας πλέον
πολέμου σάλος καὶ λόγγη καὶ αἴμα,
τῷρα θὰ γίνης εἰνόντας λέων
καὶ ἀστραπηθόλον δὲν θήξῃς βλέμμα.

Τώρας Κορδόνης καὶ λῆπην ἀμπέλου
καὶ μίαν τεάπική στὴν κάθε χέρο
θάναι τοῦ θείου Κορδοναρέλου
σύνδολον νέον, μόνην παντιέρα.

Ἡ τροπαιούχος ἡ Θεοδώρα
τὴν ἀλλήν ἀσρην ὥς πιάσῃ τώρα.
Δέν θε πατήσῃ γειτονῶν κάπα,
καὶ θε φατοῦνε ποιλά τοῦ Μάρτη
πῶς γεωργίας ἔγινε τεάπικη
τὸ μέγα ξίφος τοῦ Μπονακάρτη.

II.—
Τώρας θε γενῆς ἀρνάκι
τοῦ οὐρώντος τὸ κονάκι.
Τώρας Σκέδνωθ μὲ γέλοικ
καὶ χωρὶς ἐλειμπάτη,
τεάπικης, ζροτρχ, καὶ ἀμπέλικ
καὶ κιστοῦ καὶ κλήματος.
Τώρας Δάμητρας καὶ Βάγχος καὶ θηρίον στὸ κλουβί...
γκάζε, Βάγχε, Βάγχη εὐσό.

Πῆρες τὸ κληματόφυλλο
καὶ ἔγινες εἰρηνόφυλλο
καὶ ἐργατικὸ Κορδόνη,
μῆλο μον καὶ κυδῶνη.

Τώρας δὲν θέλεις στρατηγούς,
καὶ ἀτέλεικυν σ' ἀμπέλουργούς
ὑπόσχεσαι στωμάλο,
κυδῶνη μον καὶ μῆλο.

Τώρας μόνο τὸ Λαχμῆρη θὰ μῆς σίγηνς λίγα σμπάρι,
Κορδόνη δὲν θὲ σὲ λέν καὶ Κορδονοκλουμπάρη,
τώρας θάπαι Κορδονέλης καὶ Κορδονοκακάκη,
καὶ γιας κράνος σου θὰ βάζῃς τὴν σκουφίτσα τοῦ Ρικάκη,
θὰ φροντίζῃς νῦν ξερινής ἔλλη, βάλτους, καὶ ποτάμια,
καὶ χωρὶς ἐρμάτων κρότο
θὰ καλλιεργῆται πρόστο, θὰ καλλιεργήσῃ τὴν μπάμια,
τοὺς θερμούς καὶ τὸ καρότο,
καὶ ἀρκάστηκες θὰ τρέψῃς ἀπ' ἔκεινην τοῦ γκαλάτου
πρὸς εἴδιον τιμὴν γεωπόνου Στρατηλάτου.

Φ.—Ο περάσας στὸ Τατόι δωρεὰν τὸ καλοκατέρι,
οὐ καλός σου κύριον Ἀλέκος, δο Ζαχήρης τὸ ξερτέρι,
καὶ ἡ τοσάντης εὐμενεῖς ἀπολαύσασσα σηγῆ,
ἔρχεται προχεῖς καὶ πάλι τὸ Παλατανὸν φρύγι.

Ἐσύ, γέρο, καθε τόσο ταξιδεύεις μὲ γειμῶνας
καὶ γιὰ τοὺς θεσμούς ιδρύνεις,
καὶ ἐντοσούτῳ τρωγοπίνει δι' ἔσδόν της Κορώνας
δὲ λαλίστερος κορώνης.

Μὲ τὸ μέτρημα τῶν φίλων πολυμέριμνος τυρβάζει,
καππιποτ ἐκκότο τοὺς βρίσκει, καππιποτε διπλούς τοὺς βγάζει,
καὶ ὑπερά, καθὼς μᾶς λένε, έσποτοί εἰτο μακλο του
μὲ φραντζέζικα ρωμάντζα... τόση δράσις σὲ καλό του.

Χρατασμένος ἀπὸ δεῖπνη καὶ κατάπεστος τιμῶν
τύρκοι τρέψει, τύρκ σθνεύει, καὶ κόμμα,
πλὴν ὁ Κόντης, οἱ Χρηστίνια τοῦ μουγγοῦ καὶ ὁ κηδεμών,
ψιθυρίζει στὸν Ἀλέρσον: είσαι νήπιον ἀκόμη.

Τώρας παλιν, γεωργέ, τῶν ἀμπελουργῶν Σωτήρης,
μὲ γιατρούς καὶ μὲ κουρετές βάζεις πλόρη γιὰ τὴ Σύρη,
δημος μὲ τοὺς Συρικούς, πρόσεχε νὰ μὴν ξεχάσῃς
καὶ λουκουμίκι φρὲς πολλά καὶ μᾶς κκοστομυχαζάσης.

Καὶ καυπόδας ποικιλίας,
μὲ ἀλαύους λόγους ἀγγελίας.

Ὦ Μοῦσ' ἀγδονόστομη, βοήθεια νῦν φύλω
καὶ τὸν Ἀγδονόστομο, τὸν ράπτη τὸν μεγάλο,
ποὺ νέον οἰκον ὕδρυσεν ἐμπορορραπτικόν,
παρόμοιον καὶ ἐφάμιλλον τὸν Εὐρωπαϊκόν,
μέγαρον πλάουτον πάγκαλον καὶ τέγνης κάδιον,
πενηντη τέσσερες ἀριθμός στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου.
Δύο δὲ κόπτες ἔφερε γιὰ λόδον πλούτο μεγάλο,
Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιατὶ καὶ τημά κυριών θέγγη περικαλές,
όποιο πεσκότρας εἰς αὐτὸν θὰ φέβεται πολλαῖς.
Ηλιοσθν Πλανεπιστήμοι παρόλη ντ' ὀνέρε θὰ γένη,
καθε νεώτερος συμμός κορδόν θὰ πηγαίνῃ,
σμάκιν ἐδῶ, μετρητικές ἔκει, δρό κόπται καὶ δρό γέννη,
ἔνες μικτὸς συνδυσμούς ἔκει θὰ μπανιγάνη,
μὲ πίστωσις δὲν διδέται καὶ μερικῶν καὶ ἐν γένει.
Σπίτ ίγγλις; καρπενές φρανές;
μουσιού, μαντάμη, νό βερεσέ.

Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου καὶ αὔξων εἰκοσιτρίκ,
κατάφωτος καὶ μέγας καὶ δόλος κοκεταρίκ
οίκος βικαλιός
καὶ ἐμπορορραπτικός
τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Πλατζιώνανου,
ποὺ γνώμεται τὸ γοδότα καθε πρωτευομερένου.
Αὐτὸν δὲν φέρει κόπταις ἐπει τῆς Βύσρόπης ζένους,
τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἰναὶ δουλειά δική του,
καὶ ἔχει πελάτες τόσους κατενθουσιασμένους
καὶ μὲ τὸ κόψιμο του καὶ μὲ τὴν ραπτική του.
Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἔκεινον ὀλόνεα,
καὶ κόψε με κι' ἔμε καὶ ράψε με κι' ἔμενα,
καὶ κάνε με καρδάκι καὶ δακτυλίδι μέσην,
καὶ τρέπεται εὐτυχισμένος ἔκεινος ποὺ θὰ πέτη
στον Γεωργή τὴν φελλίδες, στον Γεωργή τὴν βελόνα,
καὶ αὐτὴν ὑπερψύσθε καὶ νῦν καὶ στὸν αἰώνα.